

A fost odată un broscoi care trăia într-o fântână.
Era o fântână grozavă. Răcoroasă, adâncă și cu pietre
acoperite de mușchi. Perfectă pentru un broscoi grozav.
Fundul fântânii era un ochi de apă cristalină și răcoroasă.
Perfect pentru sărit și înotat. Perfect pentru ca micuțul broscoi
să se poată vedea cât era de chipeș.
Gura fântânii era un petic de cer albastru, străbătut câteodată
de nori pufoși care pluteau fără grabă.

Uneori, noaptea, luna își scälda chipul în adâncul fântânii și-i zâmbea broscoiului, care o privea fericit de pe patul lui de pietre învelite în mușchi.

Și, cu toate musculițele și găzele nesăbuite, curioase să vadă ce se putea ascunde într-o fântână, se găsea de mâncare din belșug pentru un mic broscoi.

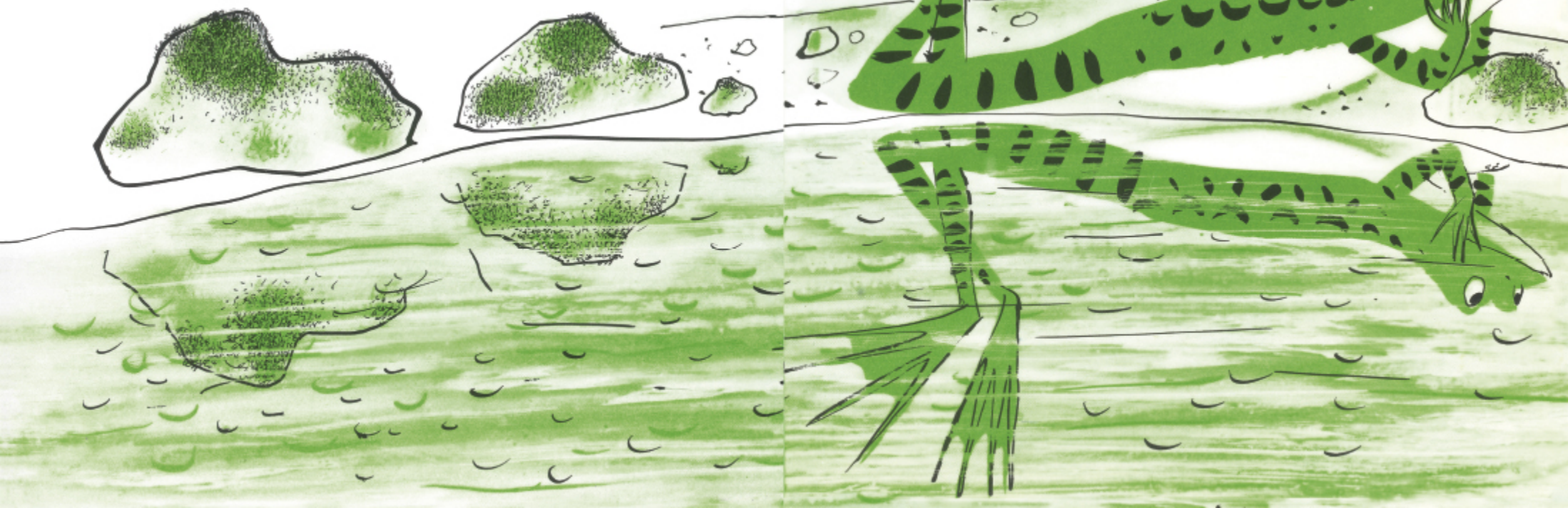
Broscoiul trăia în fântână de când se știa, de aceea avea în cap o idee tare ciudată. Credea că fântâna lui e întreaga lume!

Nu știa cum arată o margaretă. Sau cum miroase o zi de primăvară. Nu stătuse niciodată pe un buștean ca să orăcăie toată noaptea. Nu se tolănise niciodată la soare pe o frunză uriașă de nufăr.

Nici măcar nu cunoștea o altă broască.

— Lumea nu e altceva decât pietre de jur împrejur, acoperite de mușchi, cu un ochi de apă în mijlocul lor, își spunea micul broscoi.

Ce să facă acum bietul broscoi?
Nici urmă de apă în care să înoate.
Nicio oglindă care să-i spună ce broscoi chipeș era.
Nicio găză pe care s-o mănânce!
— Mai bine aș vedea ce se află la capătul lumii, cât încă
mai am putere să sar, bombăni broscoiul.
Prinse cu limba prima musculiță curioasă pe care o văzuse
de zile întregi, apoi porni să se cațăre.

SUS,
SUS,
SUS,

... tot mai sus, piatră după
piatră, până când broscoiul se
trezi deodată la buza fântânii.
Măi să fie, ce era aici?